

Chương - 10

Nhà hàng Lạc Hoa tối nay lại dành cả lầu một để trình chiếu bộ phim ca nhạc mới của Mỹ Thuyền. Lần này không phải Luân Đức đứng ra tài trợ mà là một nhà làm phim ký hợp đồng với cô. Khách mời hầu hết là giới ca sĩ và nhạc sĩ của thành phố. Có cả giới báo chí. Từ sau bộ phim đầu tiên, Mỹ Thuyền thường xuất hiện trên tivi, cô được biết đến như một ngôi sao mới với tính cách độc đáo.

Hầu hết khách đã đến đông đủ, chỉ còn vài nhân vật chưa xuất hiện. Họ đứng từng nhóm với nhau rồi nói về bộ phim. Trong số khách chỉ có một cô ca sĩ đứng yên một góc. Cô không buồn nhìn đến ai, vẻ mặt lẳng lơ không một cảm xúc. Đó là Thanh Thanh, ngôi sao ca nhạc được giới trẻ yêu thích, cũng là đề tài bàn tán về sự tranh chấp tình cảm với ca sĩ Mỹ Thuyền.

Giới ca nhạc hầu như không ai không biết chuyện tình tay ba này. Người ta theo dõi một cách tò mò và thú vị, họ muốn biết kết thúc ra sao giữa ba nhân vật nổi tiếng. Bởi vì cả hai nàng ca sĩ đều có những hào quang thu hút sự chú ý của mọi người.

Gần bảy giờ Mỹ Thuyền mới tới, hầu như mọi người đều quay lại nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện bên cạnh Vương Quốc. Trước đây người ta đã quen với hình ảnh cặp Vương Quốc, Thanh Thanh. Sự xuất hiện của anh tối nay bên cạnh Mỹ Thuyền như một sự lựa chọn dứt khoát. Điều đó làm mọi người thấy thú vị.

Thanh Thanh quên cả sự dòm ngó xung quanh. Cô tái mặt nhìn Vương Quốc đi bên cạnh Mỹ Thuyền. Anh điềm tĩnh cười chào bạn bè, bắt tay với các nhà làm phim. Rõ ràng là anh chỉ chú ý đến nghi thức xã giao, chứ không còn bận tâm về sự chạm mặt với cô.

Khi mắt họ giao nhau. Vương Quốc khẽ gật đầu chào cô. Như anh cũng không quen biết với cô nhiều hơn bất cứ ai trong phòng. Thanh Thanh nhìn qua Mỹ Thuyền bên cạnh Vương Quốc nhìn cô có vẻ trẻ con, trong sáng và tin cậy. Tất cả những nét đáng yêu đó như một áp lực đè nặng trong lòng Thanh Thanh. Làm cô phùng lên cơn căm giận điên tiết. Cô cười gằn một mình nụ cười đầy vẻ đe dọa. Rồi chủ động đi đến trước mặt Vương Quốc, không thèm chào Mỹ Thuyền cười cười tươi như vui vẻ:

- Anh Quốc, em có chuyện muốn nói mình lại đằng kia đi anh.

Cô quay qua Mỹ Thuyền, khiêu khích:

- Xin lỗi nghe Mỹ Thuyền, chúng tôi có việc riêng cần bàn, phiền cô ra chỗ khác.

Và không cần đợi phản ứng, cô kéo tay Vương Quốc đi. Mỹ Thuyền mím môi:

- Hai vị cứ tự nhiên.

Rồi cô bỏ đi chỗ khác, Vương Quốc nhìn theo cô rồi quay lại Thanh Thanh nghiêm nghị:

- Em muốn nói gì? Tại sao em lại làm như vậy?

- Vậy tại sao anh làm như vậy, anh có biết tối nay mọi người sẽ cười vào mũi tôi không. Rõ ràng là hai người muốn khiêu khích tôi, hai người biết có tôi mà cứ quần quýt nhau trước mặt tôi, thật là quá quắt lắm.

Vừa nói cô vừa nhìn quanh, một vài ánh mắt lập tức ngó chỗ khác như không để ý đến họ. Cử chỉ đó làm Thanh Thanh thấy tức:

- Anh xem đi, người ta bảo tôi bị bỏ rơi đấy, thật là mất mặt, anh muốn tối nay tôi làm trò cười cho thiên hạ phải không?

Vương Quốc không nhìn đến ai, anh giữ nét mặt trầm tĩnh như không có chuyện gì. Chỉ có ánh mắt nhìn Thanh Thanh đầy vẻ lạnh lùng:

- Em có biết tối nay ra mắt phim của Mỹ Thuyền, anh không thể không đến. Và cũng không thể có ý tuyên bố cái gì hết. Em đã biết trước và có thể tránh mặt. Anh đã nói mình không thể tiếp tục như trước kia. Sao em tự ràng buộc mình vậy Thanh?

- Anh im đi, anh có biết mọi người đang nhìn tôi không. Anh và nó muốn bôi nhọ tên tuổi tôi phải không?

- Em đừng quan tâm đến dư luận nữa. Và cách hay nhất để giữ thể diện là em hãy bình thường như mọi người. Lôi kéo như thế này không hay đâu Thanh Thanh.

Thanh Thanh nghiêng răng:

- Tôi mặc kệ, nhưng tối nay tôi không cho phép anh đi với nó, anh phải đứng bên cạnh tôi. Tôi không đồng ý cho mấy phóng viên chụp hình anh với nó đâu.

Vương Quốc cau mặt:

- Em có ý muốn độc đoán quá, anh không thể chiều ý em được.

Nói rồi anh đi về phía bàn, nhưng Thanh Thanh ghì tay anh lại:

- Anh không được đi, nếu không có tôi ở đây anh làm gì cũng được, nhưng bây giờ thì không. Mọi người sẽ cười tôi anh biết không?

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Em đừng quên đây là chỗ đông người, nếu em sợ dư luận và báo chí thì đừng có cử chỉ như vậy. Trên thực tế anh với Mỹ Thuyền là vợ chồng. Anh không thể làm khác được, đừng làm cho anh khó xử.

Mọi người đã ngồi vào bàn, chỉ còn có Thanh Thanh và Vương Quốc đứng riêng với nhau, làm trung tâm cho mọi sự chú ý. Vương Quốc nói một cách cương quyết.

- Em lại đăng ký đi và tốt hơn là đừng làm gì quá đáng nữa.

Anh đến ngồi vào một chỗ còn trống. Thanh Thanh tức đến tím mặt. Nhưng biết mình đang là đầu đề của mọi lời xầm xì, cô đành nén giận đi về phía bàn.

Nãy giờ Mỹ Thuyền ngồi bên cạnh Phan Văn. Xung quanh cô là gia đình Luân Đức cả bà Mỹ Hương cũng đến dự. Bà rất quan tâm đến công việc của Mỹ Thuyền. Cũng như mọi người, bà cũng thấy thái độ lôi kéo của Thanh Thanh là chướng mắt, nhưng không có ý kiến.

Mỹ Thuyền nhìn lên màn hình, nhưng không thể chú ý được gì. Thái độ của Vương Quốc và Thanh Thanh làm cô cảm thấy chán nản kỳ lạ. Rốt cuộc thì đối với mọi người, họ bao giờ cũng có mối quan hệ khăng khít. Những gì Vương Quốc hứa hẹn bỗng trở thành giả dối đối với cô. Vậy mà cô lại đại dốt tin vào anh, cô có thể tiếp tục ngu ngốc được sao.

Phan Văn chột nghiêng đầu qua cô:

- Không hiểu Thanh Thanh nó muốn gì, đáng lẽ tối nay nó đừng nên đến đây. Níu kéo như vậy coi không được chút nào.

Mỹ Thuyền mím môi:

- Anh có biết tại sao không?

Phan Văn nhún vai:

- Nó biết không còn giữ được anh Quốc. Nhưng tối nay có mặt ba người thì nó làm vậy để đối phó với dư luận. Dở quá, không tới thì hay hơn.

Tôi chán quá, tự nhiên tôi thấy mình lố bịch vô cùng. Giá như trước kia, đừng ai biết tôi là vợ anh, có lẽ vậy mà hay hơn.

Phan Văn nói như an ủi:

- Nhưng dù sao mọi người cũng ủng hộ cô hơn, vậy là được rồi. Này, Mỹ Thuyền, cô có thấy phim này vượt xa cả phim trước không. Cô đúng là ngôi sao sáng chói đấy nhé.

- Tôi không vui đâu anh Văn. Thật tình là tôi thấy chán mọi thứ.

Phan Văn im lặng một lát, rồi thận trọng:

- Mỹ Thuyền này, chuyện tôi nói với cô hôm đó cô bỏ đi nhé, xem như tôi không hề nói gì cả.

Mỹ Thuyền ngơ ngác:

- Anh nói chuyện gì?

- Mà thôi, cô không nhớ thì hay hơn. Bỏ đi Thuyền.

Cách nói lấp lửng của Phan Văn làm Mỹ Thuyền không hiểu. Nhưng đang khổ sở chuyện Vương Quốc, nên cô không bận tâm lắm. Cô giận Vương Quốc và ghét Thanh Thanh đến hết mức. Thanh Thanh đặt cô vào tình thế lố bịch mà cô không thể phản ứng. Vì nếu phản ứng thì giống hai đứa trẻ giành một món đồ. Ở đây có đủ tai mắt cô không dám làm gì ngoài sự im lặng.

Hết phim, mọi người đứng dậy đi tán thành từng nhóm. Vương Quốc đến bên Mỹ Thuyền, anh nhìn cô với một nụ cười đặc biệt và nói nhỏ vào tai cô:

- Xem cách dàn dựng như vậy em hài lòng không? Nãy giờ em vui không?
- Không!

Mỹ Thuyền nói ngắn ngủn, rồi quay mặt đi. Vương Quốc hiểu cô đang giận, anh định giải thích thì một phóng viên đã đến trước mặt họ, anh cười chào Vương Quốc rồi quay lại Mỹ Thuyền:

- Tôi thấy phim này còn vượt xa cả bộ phim trước. Xin chúc mừng cô.
- Cám ơn anh.
- Rất ít khi được gặp cả anh Quốc và Mỹ Thuyền. Anh Quốc cho phép hỏi vài câu chứ?

Vương Quốc mỉm cười:

- Không sao, tôi không phản đối. Anh cứ hỏi tự nhiên.
- Tôi thấy có tiết mục Mỹ Thuyền biểu diễn piano rất thành công, vậy anh có đóng góp gì trong những tiết mục đó không? Anh là nghệ sĩ piano, chắc hẳn ít nhiều cũng là thầy dạy nhạc cho cô.

Mọi người hướng cặp mắt tò mò nhìn Vương Quốc, vì câu trả lời của anh cũng sẽ là cách công bố tình cảm thật sự đối với Mỹ Thuyền. Vương Quốc hình như hiểu tâm lý đó, anh nói thành thật:

- Tôi rất thích Mỹ Thuyền học nhạc, và hướng dẫn cô từ những bản nhạc đầu tiên. Tôi ít có cô học trò nào thông minh như vậy. Dĩ nhiên thành công của cô cũng là thành công của tôi.

Anh nhà báo có vẻ thú vị:

- Nói như vậy là anh rất nâng đỡ Mỹ Thuyền trong nghề nghiệp?
- Một phần nhỏ thôi, vì thành công của cô ở lĩnh vực khác. Tôi chỉ là người đóng góp nhỏ so với khả năng của cô.
- Nhưng nhiệt tình?
- Tất nhiên, vì hạnh phúc của cô cũng là hạnh phúc của tôi mà.

Anh nhà báo nói như nhận xét:

- Có một phu quân như vậy, cô Mỹ Thuyền thật là hạnh phúc nhỉ.

Thấy mọi người nhìn mình, Mỹ Thuyền cười gượng:

- Vâng, tôi cũng thấy vậy.

- Như vậy cô đã đạt được những điều mà không phải ai cũng dung hòa được. Đó là sự toại nguyện trong nghề nghiệp và gia đình. Cô có thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc không?

Mỹ Thuyền nói một cách máy móc:

- Tôi cũng thấy điều đó.

- Một câu hỏi có tính chất nghề nghiệp nữa nhé. Cô vui lòng cho biết cô bắt đầu đến với sân khấu như thế nào?

Nãy giờ không ai để ý Thanh Thanh đã đứng lên cạnh Vương Quốc. Nghe câu hỏi, cô lập tức xen vào với giọng khiêu khích:

- Điều này chắc anh không ngờ đâu. Ngôi sao ca nhạc Mỹ Thuyền bắt đầu sự nghiệp vĩ đại từ sân diễn của nhà hàng. Nữ ca sĩ đã từng lên micro đến từng bàn để nhận tiền bo của khách và được khách nhậu nhẹt rất ái mộ.

Đúng là thái độ mất dạy. Một phong cách thô thiển thiếu giáo dục.

Hầu như ai cũng nghĩ như vậy và mọi người nhìn cô với vẻ phê phán không đồng tình. Vương Quốc nghiêm nghị quay mặt chỗ khác. Đối với cách cử xử tầm thường của cô, anh chọn sự im lặng để trả lời.

Nhưng Mỹ Thuyền còn quá non nớt với phong cách giao tiếp xã hội. Bị nhục mạ một cách cố ý. Cô giận run lên và quyết định không nhin nữa. Mặt cô đỏ bừng lên, cô nói một hơi:

- Vâng, tôi đã từng hát ở nhà hàng, nhưng điều đó có gì là xấu, những bản nhạc tôi hát cũng là do sự luyện tập và tôi coi đó là hình thức lao động chân chính. Mà đã là lao động thì sân khấu, là nhà hàng hay nhà hát đối với tôi cũng không khác nhau mấy. Vươn lên như vậy dù sao cũng sạch sẽ hơn là sự quan hệ mờ ám với đạo diễn để được lăng xê.

Phản ứng của Mỹ Thuyền làm mọi người ngạc nhiên và hết sức bất ngờ. Vương Quốc định ra hiệu cho cô im lặng nhưng anh chưa kịp làm gì thì Thanh Thanh đã quắc mắt lên, hoàn toàn mất bình tĩnh:

- Mày nói ai quan hệ mờ ám với đạo diễn, đạo diễn nào nêu tên ra đi. Đồ mất dạy! Nói năng không bằng không chứng là coi chừng ra tòa bồi thường danh dự đó nghe chưa.

Mỹ Thuyền bị xúc phạm đến mức không thể kiềm chế, giọng cô run lên:

- Mọi quan hệ giữa chị với đạo diễn Quốc Quân có lẽ tôi là người thứ hai biết được đấy. Chị có cần tôi nói cụ thể hơn không?

Mặt Thanh Thanh xanh mét vì tức giận cuồng nộ. Cô hét lên và xấn tới Mỹ Thuyền. Nhưng Vương Quốc đã giữ tay cô lại:

- Bình tĩnh đi Thanh, cô quá đáng làm rồi đó.

Anh quay lại Mỹ Thuyền:

- Em đừng nói nữa, như vậy không hay đâu.

Mỹ Thuyền đang giận nên không thèm nghe, cô ngẩng đầu ngó nơi khác. Anh nhà báo cũng đâm ra bối rối trước tình huống bất ngờ. Vương Quốc định kéo Mỹ Thuyền ra nơi khác. Nhưng Thanh Thanh đang trong tâm trạng hoàn toàn mất tự chủ. Cô kéo áo Mỹ Thuyền lại, hung hăng:

- Mà muốn bôi nhọ tao phải không đồ hèn, tối nay tao không nhin mày nữa đâu.

Một góc phòng bỗng chốc trở thành chiến trường âm ỉ. Vương Quốc đứng chắn ngang Mỹ Thuyền như bảo vệ cho cô. Cử chỉ đó làm Thanh Thanh càng điên tiết, mặc kệ mọi lời can ngăn, cô sẵn tới nhất định ăn thua với Mỹ Thuyền. Mỹ Hà và một cô bạn vội kéo cô đi chỗ khác.

- Bình tĩnh lại đi Thanh, làm vậy kỳ lắm.

- Không kỳ gì cả, mày có nghe nó vu khống tao chưa, ở đây khách khứa đông như vậy mà nó sỉ nhục tao. Buông ra đi, tao sẽ cho nó một trận biết thân.

Mỹ Hà vẫn đẩy cô đi:

- Nhưng mày khiêu khích Mỹ Thuyền trước mà phóng viên đang phỏng vấn nó mày phá ngang như vậy ai mà không tức. Với lại mày miệt thị người ta quá đáng, mày có lỗi trước mà. Về đi Thanh. Tối nay mày gây một xì-cang-đăn nổi đình nổi đám rồi đó.

Bị kéo đi, Thanh Thanh tức giận cố vùng vẫy thoát ra, cô la lối um sùm làm khách ở tầng dưới tò mò đi lên. Vương Quốc không còn cách nào khác, anh nắm tay Mỹ Thuyền.

- Mình về đi.

Cả hai rẽ qua cửa hông đi xuống lầu. Khách cũng tản mạn đi về bàn. Chỉ còn Thanh Thanh đứng một góc với nhóm bạn vây quanh khuyên nhủ.

Về nhà, Mỹ Thuyền đi một mạch lên phòng. Cô ngồi xuống ôm chiếc gối vào lòng, mặt hầm hầm vì giận. Cô còn thấy uất ức vì không trả đũa được thái độ nhạo báng xác xược của Thanh Thanh. Cô tức run cả người khi nhớ cô ta bảo cô từng lê la đến từng bàn xin tiền khách. Như vậy chẳng khác nào một người ăn xin. Thật là quá đáng.

Vương Quốc ngồi xuống cạnh cô. Nhìn khuôn mặt bưng bưng của cô, anh nói điềm đạm:

- Em bình tĩnh lại chưa? Nghe anh nói một chút được không?

Mỹ Thuyền quay lại nhìn anh, mặt vẫn lăm lăm vì tức. Vương Quốc điềm tĩnh nhìn cô:

- Thái độ của Thanh Thanh lúc này đúng là không chấp nhận được. Nhưng tại sao em phản ứng như vậy. Anh đã khuyên em im lặng, nhưng em vẫn cố chấp làm theo ý của em, em có biết trả đũa như vậy là dở lắm không?

Mỹ Thuyền mím lại, cô đứng bật dậy:

- Đến lúc này anh còn bênh vực cô ta sao? Vợ anh bị mắng nhiếc anh cũng không hề có thái độ phản ứng, đã vậy bây giờ lại trách móc tôi. Thì ra anh vẫn còn nghĩ về cô ta đến như vậy, lúc nào cũng chỉ bảo vệ cô ta. Thật không ngờ tôi ngốc đến mức tin anh. Tôi ghét anh lắm, anh cút đi cho khuất mắt tôi. Anh ra khỏi phòng tôi ngay.

Vừa nói tôi vừa quăng chiếc gối xuống giường, quay ngoắt người bỏ đi. Vương Quốc đi nhanh một bước đến chắn ngang cô:

- Em nói cái gì vậy? Em hiểu anh khuyên em cái gì không?

- Mặc kệ anh, tôi không muốn nghe, tôi ghét anh lắm.

Cô đẩy Vương Quốc qua một bên, nhưng anh cũng ráng giữ vai cô lại:

- Em định đi đâu vậy? Cũng là tật cũ, nói cái gì không vừa ý là bỏ đi phải không? Anh không cho phép em ngông nghênh vậy đâu.

- Tôi ngông nghênh?

Vương Quốc ấn cô ngồi xuống giường, anh nói một cách kiên nhẫn:

- Em làm sao vậy Thuyền? Sao bỗng nhiên em trẻ con và đố kỵ như vậy. Tính vị tha của em đâu rồi? Cho là em xem Thanh Thanh như kẻ thù, nhưng có cần phải trả đũa như vậy không?

- Thế tại sao trước đám đông và báo chí, cô ta lại tìm cách hạ nhục tôi. Tôi không thể không phản ứng để tự bảo vệ mình hay sao?

- Nhưng phản ứng như vậy đâu có hay. Chỉ cần lúc này em im lặng và anh có cách bảo vệ uy tín cho em rồi, em nóng nảy quá nên anh không nói được gì hết.

- Anh mà cũng nghĩ đến tôi nữa sao?

Vương Quốc bỏ qua câu nói nghi ngờ của cô, anh nói dịu dàng:

- Em hình dung thử xem, nếu anh ta viết bài báo tường thuật lại cuộc gây gổ giữa hai người, dư luận sẽ đánh giá em ra sao. Chắc chắn là em ngang với Thanh Thanh rồi. Vậy tại sao em không im lặng với thái độ bỏ qua. Em càng vị tha thì cách cư xử của Thanh Thanh càng trở nên tầm thường. Em hiểu điều đó không?

Mỹ Thuyền ngồi im một lát rồi thở dài:

- Có lẽ anh là người từng trải, anh đã quen với những giao tiếp xã hội nên biết cách ứng xử còn tôi thì không.

- Không phải anh từng trải, mà đó là phản ứng hay nhất nếu bị rơi vào tình huống như vậy.

- Tôi biết mình đã nông nổi khi trả đũa. Nhưng không vì vậy mà tôi tha thứ cho cô ta. Trong đời mình, nếu có người nào làm tôi ghét nhất thì đó là cô ta.

Vương Quốc cúi đầu ngồi im, anh hiểu sự căm hận sâu xa của Mỹ Thuyền. Điều đó làm anh thấy bất lực. Bây giờ dù anh có yêu thương cô đến mấy cũng không thể xóa bỏ được nỗi buồn của quá khứ. Càng yêu cô anh càng chán chường nhận ra mình đã làm khổ cô đến mức tàn nhẫn. Tình cảm của Mỹ Thuyền bây giờ rất mong manh nên anh sợ có bất cứ biến động nào. Nhất là những gì có liên quan đến Thanh Thanh.

Thấy Mỹ Thuyền có vẻ chán nản, anh nhắc cô ngồi vào lòng, áp mặt vào mặt cô:

- Đừng buồn nữa Thuyền, cứ coi như lúc này không xảy ra chuyện gì, được không em.

Anh cúi xuống môi cô, ngay lúc đó, tiếng chuông vang lên phía bàn. Mỹ Thuyền đứng dậy đến cầm máy. Rồi cô quay lại, hờn giận:

- Của anh.

Cô lẳng lặng đi thay đồ. Vương Quốc đứng bên bàn, anh khẽ cau mày khi nhận ra giọng Thanh Thanh, anh nói thật nhỏ:

- Chuyện gì vậy?

- Nhiều chuyện lắm. Tôi đang muốn chết đi cho rồi, tại sao lúc này anh đối xử với tôi như vậy?

Vương Quốc liếc về phía Mỹ Thuyền. Cô đang ngồi vào bàn phấn, có vẻ như không quan tâm đến anh. Vương Quốc nghiêm giọng:

- Đừng nói chuyện đó nữa, anh mệt lắm. Và từ đây về sau chúng ta cũng không có gì để nói, chào em.

Anh bỏ máy xuống, quay lại nhìn Mỹ Thuyền:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Mỹ Thuyền buông xuôi tay trong tư thế buồn chán:

- Tôi đang nhớ đêm đầu tiên sau đám cưới, lúc đó tôi vui vẻ và náo nức cho một cái gì đó hứa hẹn. Nhưng rồi cô ta gọi điện tới và anh bỏ đi. Bao giờ cô ta cũng tồn tại xung quanh tôi. Lúc này cũng vậy, tôi không biết mình sẽ chịu đựng đến bao giờ.

Vương Quốc không trả lời, anh kéo cô đứng dậy ôm ngang người cô:

- Em vẫn còn tư tưởng muốn giải thoát khỏi anh, có đúng không, đừng như vậy Thuyền. Em còn tư tưởng đó anh thấy căng thẳng quá.

Mỹ Thuyền gỡ tay anh ra, đến ngã người xuống giường nhắm mắt lại như ngủ. Vương Quốc đến tắt đèn. Anh ngồi yên trong bóng tối, lặng lẽ suy nghĩ.

Ở dưới nhà có tiếng chuông vọt lên. Vương Quốc đến cửa sổ nhìn xuống đường. Anh cau mặt khi nhận ra Thanh Thanh đang đứng dưới cổng. Cô nhấn chuông liên tục như quyết tâm phải vào nhà cho bằng được. Vương Quốc nhìn qua Mỹ Thuyền. Có vẻ như cô đã ngủ và không hề bị đánh thức. Anh đi nhanh xuống nhà dưới rồi ra mở cổng.

Khuôn mặt Thanh Thanh như bừng bừng cơn thịnh nộ. Cô mím môi nhìn Vương Quốc chằm chằm. Anh hỏi một cách từ tốn:

- Em đi đâu vậy?

- Tôi đến để nói chuyện lúc này, anh đừng mong tránh né tôi. Nếu không cho tôi vào nhà, tôi sẽ la ầm lên cho cả xóm nghe, lúc đó thì đẹp mặt cho anh lắm đấy.

Vừa nói cô vừa xô mạnh Vương Quốc qua một bên, đi băng băng vào nhà. Cô toan phóng lên cầu thang. Nhưng Vương Quốc đã đi nhanh đến giữ tay cô lại.

- Em đi đâu vậy? Có lẽ em tự do quá mức rồi đó Thanh.

Thanh Thanh giăng tay ra:

- Tôi tìm Mỹ Thuyền, anh gọi nó xuống đây đối chất với tôi, tôi không bỏ qua chuyện này đâu.

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Bây giờ tối rồi, em về đi. Và anh khuyên em quên chuyện lúc này đi. Em làm bậy bao nhiêu đó là đủ rồi.

- Tôi làm bậy chuyện gì? Trước mặt mọi người anh để nó nhục mạ tôi như vậy mà không thấy lương tâm cắn rứt. Tại sao anh cư xử với tôi như vậy chứ?

Vương Quốc hất mặt về phía salon:

- Nếu muốn nói chuyện đàng hoàng thì em ngồi xuống đi. Và nhớ đừng có la hét ầm ĩ. Nếu không anh sẽ không lịch sự với em đâu.

Anh đến ngồi một góc, bình tĩnh nhìn Thanh Thanh hậm hực quăng xác tay xuống bàn:

- Mỹ Thuyền đang ngủ, em có thể nhẹ nhàng một chút không?

Thấy cô trừng mắt định nói. Anh giơ tay chặn lại:

- Thật ra em muốn gì vậy? Em trách anh điều gì? Em đã hành động ngông nghênh thiếu văn hoá như vậy, anh còn có thể làm gì khác được. Em còn muốn được bênh vực sao?

- Phải rồi, ngày trước thì anh sẵn sàng che chở tôi mọi thứ. Nhưng bây giờ thì phải chăm chút cô vợ cung của anh. Anh coi tôi là cái gì vậy, một món đồ thừa phải không?

- Đủ rồi Thanh

- Không, anh không được tránh né như vậy. Tối nay vì anh mà tôi bị mất mặt. Nếu bài báo đó thuật lại chuyện tay ba giữa chúng ta thì tôi còn gì là danh dự chứ?

- Em thừa biết báo chí bây giờ không đăng những mẩu tin như vậy. Còn đối với dư luận thì tự em phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình. Tại sao anh ta đang phỏng vấn Mỹ Thuyền mà em ngang nhiên xen vào? Đã vậy còn đem chuyện của cô ra soi mói. Em muốn mọi người cười Mỹ Thuyền, nhưng em có nghĩ như vậy là thiếu tế nhị không?

- Nếu lúc đó tôi thiếu tế nhị, sao anh không tìm cách giữ thể diện cho tôi?

- Xin lỗi em, anh không làm nổi chuyện đó. Nói bao nhiêu đó đủ rồi Thanh, em về đi

Thanh Thanh gào lên:

- Không về, anh không được đuổi tôi. Anh không được cư xử với tôi như vậy, tôi không chịu thua đâu

- Vậy bây giờ em muốn gì?

- Anh thừa biết rồi, còn hỏi nữa sao?

- Chuyện đó anh đã nói dứt khoát với em rồi, anh không muốn nhắc lại nữa

- Nhưng em không chịu được, em muốn biết có phải Mỹ Thuyền bắt buộc anh chia tay với em không?

Vương Quốc lắc đầu mệt mỏi:

- Khi đã không hợp nhau rồi, có Mỹ Thuyền hay không mình cũng phải chia tay thôi.

- Không phải, anh nói dối, anh bị nó quyến rũ nên chán tôi. Có dám thừa nhận điều đó không?

Vương Quốc chột ngắc mặt lên:

- Đúng, em đã hiểu như vậy rồi thì anh cũng không còn gì để giấu em. Thú thật là anh không chịu nổi những lời đay nghiến của em. Em làm anh ngạt thở vì tình yêu ích kỷ và sự dối trá thường xuyên, đến nỗi ở bên em mà anh cứ hoang mang không biết đâu mới là bản chất thật sự của em. Em làm cho anh thèm được những phút vô tư khi ở cạnh Mỹ Thuyền. Cô ấy trong sáng thật sự chứ không phải là vẻ dịu dàng nguy tạo như em. Xin lỗi vì anh có hơi tàn nhẫn, nhưng không nói ra ý nghĩ thật của mình thì chẳng khác nào anh lừa dối em. Em tự suy nghĩ sẽ hiểu ra điều đó

Mặt Thanh Thanh cứng đờ như pho tượng. Cô ngồi lặng đi. Cuối cùng thì Vương Quốc cũng nói ra ý nghĩ thật của anh, một điều mà cô đã nghi ngờ từ lâu. Rốt cuộc thì anh không còn chịu đựng cô được nữa. Nghĩa là anh đã hết yêu cô chứ không phải vì trách nhiệm với Mỹ Thuyền. Giọng cô lạc đi:

- Có nghĩa là anh yêu Mỹ Thuyền thật sự đúng không?

Vương Quốc không trả lời, sự thừa nhận của anh làm Thanh Thanh phần nộ hết lên:

- Anh đúng là đồ đều, đồ gạt gẫm tình yêu. Tôi thù anh lắm!

- Bình tĩnh lại đi Thanh, em có biết bây giờ khuya lắm rồi không?

- Tôi không thèm bình tĩnh. Tôi sẽ nói cho mọi người biết anh là đồ nói láo

- Anh dối em chuyện gì vậy? Tại sao em bắt anh phải nói ra điều anh không muốn nói chứ? Em giấu anh về quan hệ giữa em với anh Quân. Vậy mà anh có trách em đâu. Tại sao em không nhìn lại em đã dối xử với anh như thế nào?

Thanh Thanh ngắc ngư ngồi im, rồi cô chột đứng dậy, cặp mắt sáng quắc:

- Rồi anh sẽ hối hận vì chuyện này. Tôi sẽ không để cho hai người yên ổn đâu

Cô bỏ chạy ra ngoài. Vương Quốc ngồi im nhìn theo, anh gục xuống hai tay ôm đầu một cách chán chường

Ở ngoài đường có tiếng hét hãi hùng của Thanh Thanh. Vương Quốc ngẩng lên, rồi đứng dậy đi nhanh ra cổng. Ngay trước nhà anh, một chiếc Dream ngã còng kênh trên mặt đường. Gần đó là Thanh Thanh nằm bất động. Người ta bắt đầu đứng lại đông nghịt. Vương Quốc muốn điên lên vì lo anh bỗng Thanh Thanh lên, áp mặt vào ngực cô. Giọng anh khàn đi gấp rút khi nói với một người đi đường:

- Làm ơn gọi giúp tôi xe cấp cứu

Một lát sau tiếng còi cấp cứu inh ỏi góc đường. Đám đông dạt ra, người ta giúp Vương Quốc đặt Thanh Thanh vào xe

Mỹ Thuyền đứng yên bên đường nhìn theo. Nãy giờ cô đã đứng ở cầu thang nghe hết câu chuyện của hai người. Cô thấy lòng mình là đủ thứ cảm giác khác nhau nhưng trên hết là sự chán chường

Cô lặng lẽ trở vào nhà. Ngồi thu mình trong phòng khách, cô hình dung nỗi lo của Vương Quốc mà không biết mình buồn hay vui. Thậm chí nếu Thanh Thanh có bị cái gì trầm trọng, chắc người ân hận cũng là cô

Có tiếng chuông reo, Mỹ Thuyền cũng không buồn nhắc máy. Cô biết đó là điện của Vương Quốc bảo là anh sẽ không về đêm nay

Về mặt lo thất thân của Vương Quốc cứ mãi ám ảnh cô. Nếu không còn tình yêu sâu đậm chắc anh sẽ không hốt hoảng đến vậy. Bây giờ Thanh Thanh bị

nạn, cô không ích kỷ đến mức ghen với cô ta. Nhưng thái độ của Vương Quốc làm cô có cảm giác mình bị lừa. Anh bảo yêu cô, nhưng thật ra trong lòng anh chỉ tồn tại Thanh Thanh. Cô phải làm gì bây giờ?